

3. – 7. Srpna 2019

KČT Hořec a TOM Kamarádi Pacov

Sobota 3.8.

Po osmé hodině se všichni scházíme nebo spíše sjíždíme na Starodvorské. Kola už byla naložena v pátek v podvečer, takže nebylo žádné velké zdržování a můžeme frčet směr Roudnice nad Labem. Cesta uběhla bez komplikací a v poledne již parkujeme na roudnickém náměstí a hledáme vhodnou krčmu k sobotnímu obědu. Zadařilo se a s plnými žaludky se přesouváme do Vědomic, kde máme zmluvené ubytování.

Po vyložení věcí to máme tak akorát vypít kávu a můžeme vyrazit zdolávat první kilometry naší kolmo dovči. Hned na rozjezd se nešetříme a jedeme pokořit Říp. V Rovné nás zastihne bouřka, ale naštěstí je hned vedle Hostinec pod Řípem, tak nečas vcelku příjemně přečkáme v zahradní restauraci schované pod slunečníky – které nám dobře posloužily jako velké deštníky ☺ Když se vybouřilo, mohli jsme pokračovat v cestě na vrchol. Kopec to byl pořádnej a díky dešti i vcelku klouzavej, takže většina po prvních metrech stoupání slezla z kola a za pořádného funění jsme kola nahoru vytlačili.

Na Řípu jsme si po náročném stoupání dopřáli vrcholové občerstvení. Prohlédli jsme si rotundu a pokochali jsme se panoramaty, a když jsme se cítili dostatečně odpočinuti, vydali jsme se na sestup zpět pod kopec. Zpáteční cestu jsme zvolili přes Bechlín, kde jsme navštívili podřipský betlém z kukuřičného šustí. A takhle v létě poslouchat vánoční koledy a dívat se na pohyblivé figurky a narození ježíška v Betlémě je vcelku zábavné. Už nám k dokonalé iluzi Vánoc chyběly jen zapálené prskavky a šustění vánočního papíru. Výklad to byl předlouhý, nejdřív nás přivítal pan domácí a nadšeně hovořil takřka o každé figurce zvlášť. Když už byl u konce, tak přišla paní domácí a zjistila, že nám manžel neřekl spoustu dalších detailů, takže jsme při jejím výkladu takřka každou figurku „rozebrali“ až do poslední kukuřičné košilky ☺ a jako bonus jsme vyslechli přednášku o vizovickém pečivu. Po hodině se už naštěstí našim průvodcům zdálo, že jsme dostatečně vzděláni a my jsme se mohli s radostí přesunout do malého krámků a zakoupit si nějakou drobnost na památku.

Poté jsme naskočili na naše kola a vydali jsme se rovnou domů do Vědomic. Někteří to ještě vzali menší oklikou přes veslařský kanál v Račicích. Na rozjezd jsme dali 25 km.

Večer jsme zjistili, že se v penzionu nenachází žádná nonstop otevřená tmelící místnost a protože na sezení venku bylo vcelku chladno, začali jsme přemlouvat místní recepční, zda nás nechá sedět na recepci. Čestně jsme slibovali, že se tam za barem ničeho nedotkneme a konzumovat budeme jen ze svých zásob. Nejdřív to vypadalo, že ji nepřemluvíme, ale nakonec se nad námi slitovala a nechala nám tam otevřeno. Odměnou za její ochotu jí Martin věnoval akční tričko a to jí udělalo takovou radost, že nám i přislíbila, přenechání této místnosti i na další večery.

po stopách praotce - Říp

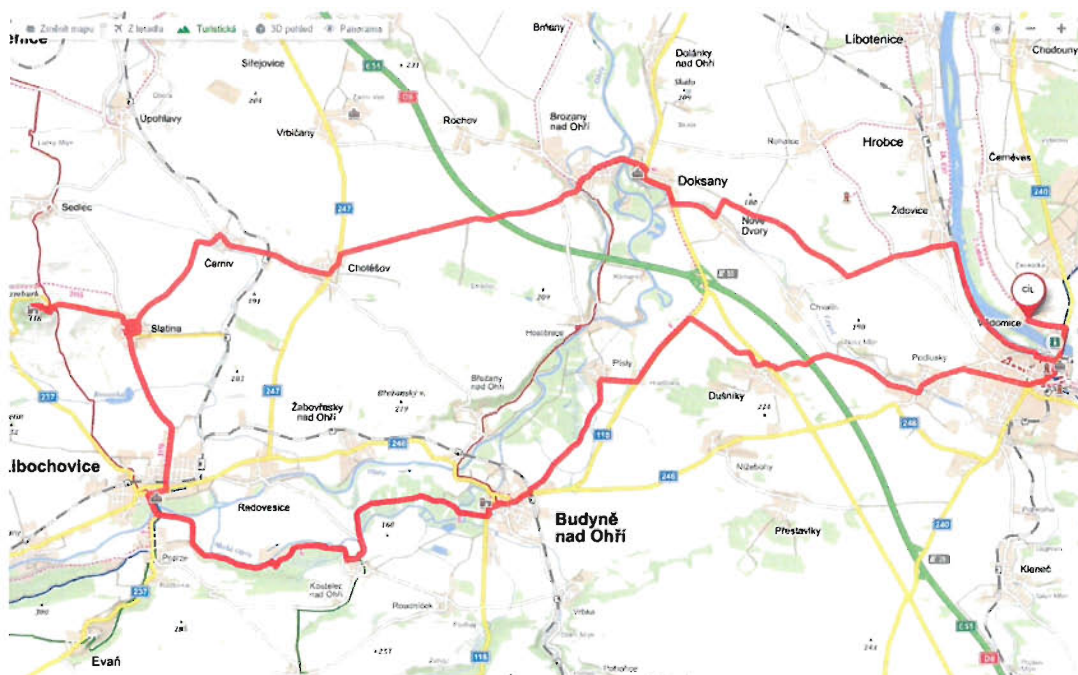

Neděle 4.8.

Cílem nedělního výšlapu byl Hazmburk. Vyrazili jsme hned po snídani a cesta dobře ubíhala, jen před Budyní Hanka píchla kolo. Naštěstí tým techniků hned zasáhl, takže závada byla brzy odstraněna a mohli jsme pokračovat v cestě. V Budyni nad Ohří jsme udělali menší zastávku. Nejdřív jsme ochutnali Bakaláře a pak jsme se přesunuli na nádvoří vodního hradu. V Budyni byla zrovna pouť tak i na nádvoří bylo pár stánků, takže jsme omrkli zdejší nabídku, podívali jsme se z hradeb do okolí a pak jsme pokračovali dál. V poledne jsme přijeli do Libochovic. A vzhledem k tomu, že začínalo pršet, rozjeli jsme se rovnou k zámku a stihli jsme to akorát, než začala bouřka. Schovaní v podloubí jsme vytáhli svoje svačinky a takřka půlhodinovou bouřku jsme využili k odpočinku a nasycení. K tomu jsme si ještě stihli prohlédnout nádvoří Libochovického zámku a výstavu fotografií. V půl jedné opět vysvitlo sluníčko a my mohli pokračovat dál, ostatně Hazmburk už nebyl daleko. Jen kdyby to nebylo zase do kopce. Část z nás se už v půlce stoupání rozhodla na louce přivázat kola k posedu a dál pokračovat pěšky. Druhá část výpravy ještě kousek vyšlapala a kola zanechali pod závěrečným stoupákem u rozcestí a jen tři odvážlivci – Pepa, Vítek a Jarda to na tom kole vyfuněli až k hradní bráně.

Po zakoupení vstupenek u silně protivné paní pokladní jsme vystoupali na hradní věž, kde jsme udělali skupinové foto, a když jsme si pořádně prohlédli okolí z výšky, vrátili jsme se zpátky ke svým kolům a vydali jsme se přes Chotěšov a Doksany do Roudnice. Tam jsme se už rozdělili, někdo zašel na zmrzku, někdo na večeři a v penzionu jsme se všichni sešli až navečer. V nohách jsme měli našlapáno krásných 55 km.

Výškový profil

kolečko se polámalo

cestou k Hazmburku

Bája, ta semá

Státní hrad Házmburk

dominanta Českého středohoří

NÁRODNÍ
PAMÁTKOVÝ
ÚSTAV

Hazmburk

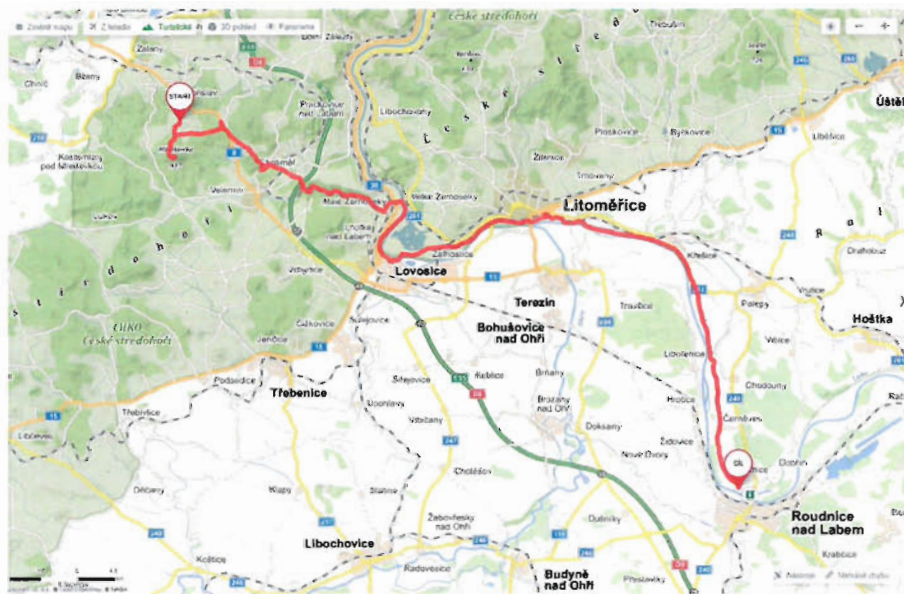
Pondělí 5.8.

A je tu změna, nevyrazíme na kolech, ale před desátou pro nás přijel cyklobus. Naložili jsme kola a vyrazili k Milešovce. Autobus nás vyhodil kousek pod kopcem, kousek jsme popojeli, ale pak už to kolmo dál nešlo. Nechali jsme tedy kola přivázaná u rozcestníku a dál jsme šlapali pěšky. A zase nás čekalo pěkné stoupáníčko. Nahoře nás za odměnu čekal pěkný výhled a občerstvení v podobě chlazeného pivka či limči, vyndali jsme si k tomu svoje svačiny, a když jsme se najedli a lehce odpočinuli, vystoupali jsme ještě na rozhlednu. Trochu tam foukalo, ale výhled to byl hezký.

Z Milešovky jsme se pak vydali do Opárenského údolí. Nejdříve jsme se zajeli podívat na Opárenský mlýn, který vlastní ATOM. Měli jsme štěstí na ochotné nájemníky, kteří nás nechali nakouknout do celého areálu mlýna, a my jsme byli nadšení jak je to tam hezký. Obzvlášť nás nadchla soustava vodních korýtek a tak jsme pumpovali jako malé děti a měli jsme radost, že si můžeme pouštět vodu přes různá korýtky, hráze a vodní kola. Pak se nám ještě moc líbila sušárna na ovoce jen škoda, že jsme v žádném šuplíčku zrovna žádné křížaly nenašli. Po příjemné prohlídce jsme pokračovali Opárenským údolím dál k Černodolskému mlýnu, kde jsme si odpočinuli v příjemné zahradní restauraci. Prohlédli jsme si želvy, žáby a takřka zlaté rybky v potůčku a nakonec jsme i kozenky viděli ☺ Odpočati jsme vyrazili na poslední úsek naší cesty. V Lovosicích jsme využili přívoz a v Pištěanech jsme přepluli Labe na druhý břeh. Za chvíli jsme pak byli v Litoměřicích, kde jsme se rozdělili na dvě skupiny. Jedni se stavili na nákup a pak frčeli rovnou domů, druzí to vzali ještě přes Terezín.

Stopař nám hlásil cca 45 km.

Navečer odjela Janina.

Výškový profil

11 22 33

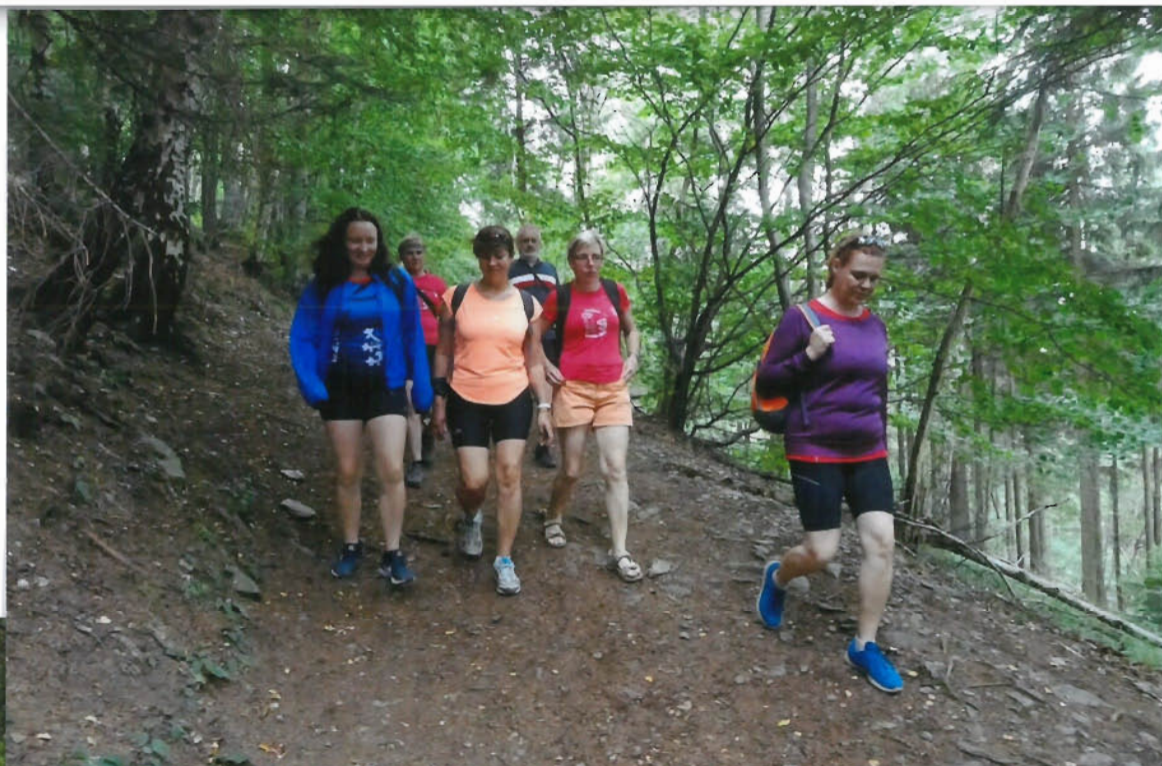

na Milešovce

chalupa Tomíků Opárenský mlýn

na kole i přívozem

Úterý 6.8.

Dneska to bude obráceně na kolech tam a autobusem zpět. A tak v 8:45 nasedáme na kola a vyrážíme do Ústí nad Labem. V Křešicích si čekání na dojezd celé naší kolony krátíme pozorováním vyder. Vypadá to, že jsou na lidi zvyklé a po chvíli vylézají z vody ven a my už začínáme mít trochu obavy, jestli nám neukousnou palce, když jim evidentně nikdo z nás žádnou svačinku dát nehodlá. Takže jsme radši sedli na kola a frčeli dál. V Litoměřicích jsme usoudili, že by se hodila malá zastávka a protože bylo teprve před desátou, padl nápad zkusit zajet ochutnat kávu s párou, o které nám večer Luboš četl na internetu. Všichni vyslovili jasný souhlas a tak jsme hodili směrovku k bývalému nádraží, které už není nádraží, ale krásná kavárna s malou zahradní železnicí a velkou parní mašinou. Nápad to byl opravdu skvělý, protože jsme si všichni pochutnali a užili si skvělé prostředí.

Odpočatí jsme pak svižně vyrazili k hradu Střekov, který jsme měli v plánu po cestě navštívit. Skupina pod vedením Jardy to vzala tak svižně až z toho přehlídla odbočku a tak nakonec druhá rozvázná skupina na ně musela cestou čekat, až zase najdou tu správnou cestu a vrátí se k nám ☺ Naštěstí to dobře dopadlo, všichni jsme se sešli a už pohromadě jsme zdolali kopec před Střekovem.

Protože jsme byli větší skupina, domluvil nám Martin zvláštní prohlídku. Dali jsme si tedy polední sváču a přesunuli jsme se k vstupní bráně. Protože jsme měli v plánu udělat nějaké propagační foto, oblékli si členové klubu TT svá akční trika. To velmi zaujalo našeho průvodce a tak část prohlídky dával výklad on nám a část prohlídky na oplátku zase my jemu o tom skvělém moku. A nezůstalo jen u teorie, dal si s námi oranžovou a mooooc mu chutnalo. Myslíme, že na nás bude v dobrém vzpomínat.

Po prohlídce jsme to už měli coby dup, tedy vlastně coby šlap do Ústí. Tam jsme si dali rozchod a každý si udělal program svůj a na pátou jsme se sešli na Větruši. Kam nás vyvezla lanovka a byl odsud krásný výhled, jen byla škoda, že začalo pršet. Ale autobus už tam na nás čekal, takže jsme se mohli hned naložit a vyrazit zpátky domů.

Jen dva odvážlivci Jarda s Vítkem pohrdli pohodlným odvozem a zvolili zpáteční cestu opět kolmo, takže to ten den měli hezkých skoro 100 kiláčků.

Na večer jsme měli domluvenou grilovačku – od Sumce nám dodali výborné klobásky, k tomu jsme ještě grilovali hermelíny a byla to mňamina. Večer to byl krásný teplý, tak jsme si to všichni užili.

hurá na Střekov

Střekov

Středa 7.8.

A je to tady poslední den, to nám to zase nějak moc rychle uteklo. Po snídani jsme naložili kola a vyjeli směr Litoměřice. Cestou jsme zajeli na rozhlednu Varhošť, výhled nebyl úplně ideální, protože bylo pod mrakem a marně jsme tam sluníčko vyhlíželi. Přesunuli jsme se tedy na Mostnou horu. Tam byla také rozhledna, sluníčko nám už přálo, ale rozhledna už dávno není rozhledna, okolní stromy totiž nějak moc vyrostly, takže výhled byl jen z jedné strany. Sešli jsme tedy dolů do hospody, protože už se blížil čas oběda a začínali jsme mít hlad. Byli jsme tam sice jediní hosté, ale čekali jsme dost dlouho a jídlo taky nebylo žádný zázrak, tedy až na ty steaky, které prý byly výborné.

Po obědě jsme sjeli na náměstí do Litoměřic. Na íčku jsme domluvili prohlídku kalichu, kam s námi vystoupala i průvodkyně a to bylo moc pěkné. Průvodkyně byla ochotná, vyslechli jsme zajímavý výklad a pak jsme popovídali o všem co nás zajímalo. Těm kdo spočítají správně schody, byl slíben malý dárek, ale nakonec ho dostali všichni, kteří projevili zájem. Takže jsme z prohlídky odcházeli s gumovými náramky, holky měly růžové a kluci modré s nápisem Liťák slaví.

Přesunuli jsme se do cukrárny na sladkou tečku našeho putování a ve tři jsme se odpíchli z Litoměřického náměstí a jeli domů. Ke konci naší cesty jsme si ještě dopřáli zmrzlinové osvěžení v Tehově a před šestou jsme již zase viděli naše pacovské věže.

mlha na Varhošti

rozhledna na Varhošti

